

2006 yılının Mayıs ayındaki bir gazetenin başlığı şu haberi duyuruyordu: **Bir mahkum 38 yıl kaçtıktan sonra tekrar yakalandı.**

Soygunculuk suçundan hapis cezasını çekmekte olan Bay Smith adlı bir mahkum 1968 yılında Kaliforniya'daki bir cezaevinden kaçtı.

38 yıl boyunca, annesinin kızlık soyadını kullanarak sürekli yer değiştirdi, sonunda orta Amerika'da sık ağaçlı bir bölgede, bir römorkun içinde yaşamaya karar verdi. Yetkililer kendisini bu bölgede ele geçirdiler.

Adamı yakalayan İlçe Şerif Bürosu Dedektifi olayla ilgili şunları söyledi: "Kısa bir süre yere baktı ve sonra başını kaldırarak bana şöyle dedi: 'Evet, ben o aradığınız kişiyim.' İnsanların bu kadar uzun süre onu arayacaklarını düşünmemişti."¹³³

Bay Smith yasanın ısrarlı gücünden kaçmayı başaramadıysa, Tanrı'nın yasalarını ihlal eden biri de Adil Yasa-Koyucu ve Yargıcın sınırsız erişim alanından kaçamayacaktır.

Ve şimdi yasayı ihlal eden bu kişilerin kimler olduklarına bakalım:

"Günah işleyen herkes yasaya karşı gelmiş olur; çünkü günah demek, yasaya karşı gelmek demektir." (1. Yuhanna 3:4)

Tanrı'nın iyi ve mükemmel yasalarına itaatsizlik eden herkes yasaya karşı gelmiştir. Lüsfifer de böyle yaptı. Adem ve Havva'nın yaptığı da buydu. Aynı şeyi biz de yaptık.

Günahın tümü, Tanrı'ya karşıdır. Pek çok kişi günahlarını önemsiz olarak görür, ama Tanrı'nın gözünde tövbe etmemiş ve bağışlanmamış tüm günahkârlar –ne kadar "iyi" ya da dindar olurlarsa olsunlar– yasaya karşı gelen suçlu kişilerdir.

İYİMSER SERAP İZLEYİCİLERİ

Bir süre önce bir komşu bana şöyle dedi: "Ben bir iyimserim; sanırım cennete gideceğim."

Yargılanma zamanı geldiğinde, bu komşumun iyimserliği ve çabaları onu sonsuz cezadan kurtarabilir mi?

Bir kez Kaliforniya'nın Ölüm Vadisi'nde (yeryüzündeki en sıcak çöllerden bir tanesi) yolculuk ederken, uzakta parıltıyan bir göle benzer bir yer gördüm, ama yaklaştığımda "göl" gözden kayboldu. İleriye baktığımda bu "göl" gibi bir başka yer daha gördüm. Ama, bu "göl" de aynı şekilde kayboldu.

Gördüklerim, seraptı.

Bir serap, havanın farklı ısı ve yoğunluk katmanları aracılığıyla kırılan ışık ışınları tarafından oluşturulur. Göller gerçek gibi görünüyordular, ama gerçek değillerdi. Aynı şekilde bir günahkâr da kendisini cennete gitme konusunda iyimser hissedebilir, ama Kutsal Yazılar gerçeği açıkça ortaya koymaktadırlar. Adem'in soyu, kendisini yargıdan kurtaracak "*güce sahip değildir.*" (Romalıları 5:6)

Kavrulmuş bir çölde kalan suyunun hepsini dökmüş olan kaybolmuş biri gibi insanlık da günah nedeniyle kaybettiği sonsuz yaşamı yeniden kazanmak konusunda çaresizdir.

"Hepimizin öleceği kesin, toprağa dökülüp yeniden toplanamayan su gibiyiz." (2. Samuel 14:14)

Kaybolan kişi, yaşamını kurtaracak bir vaha olduğuna içtenlikle inandığı şeyi görebilir, ama "vaha" yalnızca vücudun daha çok su toplamasına neden olan sıcak dalgalarına dönüşür. Çaresiz ve susuz kalmış kişi sonunda ölüncüye kadar bir seraptan diğerine zahmet içinde yürür durur.

Aynı durum bir günahkârın iyimserliği, içtenliği ve insan çabalarına dayanan tutum için de geçerlidir.

*"Öyle yol var ki, insana **düz gibi görünür**, ama sonu **ölümdür.**"*
(Süleyman'ın Özdeyişleri 14:12)

Bugün dünyadaki milyarlarca kişi kirlenmiş konumları ile başa çıkma çabası göstererek *kendilerine doğru görünen* yolları izlerler. Dini törenler uygularlar, mekanik bir şekilde dualar ezberlerler, törensel biçimde bedenlerini temizlerler, belirli yiyeceklerden uzak dururlar, sadaka verirler, mum yakarlar, tespih çekerler, kurallar tekrarlarlar, ve "iyi işler" olduklarına inandıkları şeyleri yaparlar. Bazıları ise ruhsal önderlerine boyun eğmeye odaklanırlar ve bazıları da kutsal ve adil zannettikleri bir neden uğruna şehit olup ölümlerine cennete girme hakkını kazanacaklarını ümit ederler.

Bu şekilde davranarak bir serabın peşinden koşuyor olmaları mümkün müdür?

BENLİK HAKKINDA DOĞRU BİR GÖRÜŞ

Bir Wolof özdeyişi, “*Gerçek, acı bir biberdir*” der.

Tanrı, bundan rahatsızlık duymamıza rağmen bize kendimiz hakkındaki zalim gerçeği bildirir. Bizi, günahımız hakkında O’nunla dürüst davranmaya davet eder. Bu tür bir içtenliğe sahip değilsek, eşimin ve benim tanıdığım ciddi bir hastalığı olan komşumuz gibi oluruz. Bu komşumuz uygun bir doktora olan ihtiyacının farkına varmayı reddetti ve iyileşeceği konusunda ısrarlı bir tutum takındı. Birkaç hafta sonra öldü.

Mesih, yeryüzündeyken, kendi doğruluklarına inanan bir grup dini öndere şunları söyledi:

“Sağlamların değil, hastaların hekime ihtiyacı var. Ben doğru kişileri (yeterince iyi olduklarına inananlar) değil, günahkârları çağırmağa geldim.” (Markos 2:17)

Kutsal Yazılar’ın açık ve net ifadesine rağmen, günümüzde pek çok kilise, cami, ve sinagog yetkilileri insanlara yalnızca ne kadar iyi olmaları ya da biraz daha gayret sarf etmeleri gerektiğini söylüyorlar. Bu yetkililer, insanlara Tanrı’nın bozulmamış doğruluğu ve günahın ciddi sonuçları hakkında öğretiş vermiyorlar.

Kanada’da bulunan bir cami, giriş kapısının üstündeki bir afişte şu mesajı duyurmuştur:

**“BİZ HERKESİ KABUL EDİYORUZ
VE HİÇ KİMSEYE BİR GÜNAHKÂR OLDUĞUNU
SÖYLEMİYORUZ”**

Tanrı, Cennetin girişine koyduğu afişte farklı bir mesaja yer vermiştir:

**“BURAYA MURDAR OLAN BİR ŞEY...
ASLA GİRMEYECEK”** (Vahiy 21:27)

Kutsal Yazılar şöyle der:

“Herkes günah işledi ve Tanrı’nın yüceliğinden yoksun kaldı.” (Romalılar 3:23)
Tanrı, *hiç kimseyi* kendi çabalarını ya da işlerini temel alarak kabul etmez ve *herkesin* günahkâr olduğunu söyler.

Cennete, yalnızca Tanrı’nın mükemmel adalet ve mükemmel saflık ölçütünü tatmin edecek bir şekilde temizlenmiş olan kişiler girebileceklerdir.

TANRI HAKKINDA KESİN BİR GÖRÜŞ

Yeşaya peygambere bir gün, RAB’bin mutlak saflık ve kişiyi huşu içinde bırakan görkemi ile ilgili bir görüş verildi. Ve Yeşaya şunları yazdı:

“Kral Uzziya’nın öldüğü yıl yüce ve görkemli Rab’bi gördüm; tahtta oturuyordu, giysisinin etekleri tapınağı dolduruyordu. Üzerinde Seraflar duruyordu; her birinin altı kanadı vardı; ikisi ile yüzlerini, ikisi ile ayaklarını örtüyor, öbür ikisi ile de uçuyorlardı. Birbirlerine şöyle sesleniyorlardı: “**Her Şeye Egemen Rab kutsal, kutsal, kutsaldır!** Yüceliği bütün dünyayı dolduruyor. Seraflar’ın sesinden kapı söveleri ile eşikler sarsıldı, tapınak duman ile doldu. ‘**Vay başıma, mahvoldum!**’ dedim. ‘**Çünkü dudakları kirli bir adamım. Dudakları kirli bir halkın arasında yaşıyorum. Buna rağmen Kral’ı, Her Şeye Egemen Rab’bi gözlerim ile gördüm.**” (Yeşaya 6:1-5)

Tanrı’nın cennetteki tahtını çevreleyen ateşli görkem öylesine yücedir ki, saflıkta mükemmel olan melekler bile yüzlerini ve ayaklarını örterler. Bu melekler, Tanrı’nın kutsallığı ve görkemi karşısında öylesine büyük bir huşuya kapılmışlardır ki, O’nun Huzuru’nda oturamazlar. Oturmak yerine O’nun tahtının çevresinde “*Her Şeye Egemen Rab kutsal, kutsal, kutsaldır! Yüceliği bütün dünyayı doduruyor*” diye birbirlerine seslenerek uçarlar.

Neden insanların çoğu günahın gerçek yüzünü görmeyi başaramazlar?

Bunun nedeni belki de, Tanrı’nın Kim olduğunu hiçbir zaman görememiş olmalarıdır. O’nun alevler saçan saflığı üzerinde asla düşünmemişlerdir. Yeşaya Tanrı’nın peygamberlerinden biriydi, ama yine de Rab’bin kutsal görkemi hakkında kendisine verilen görüm, ne kadar murdar olduğunu anlamasına neden oldu. “*Vay başıma, mahvoldum! Çünkü dudakları kirli bir adamım!*” dedi. Yeşaya, kendisinin ve tüm İsrail ulusunun, Rab ile kıyaslandıkları takdirde, çaresiz bir durumda olduklarını biliyordu!

Yeşaya, daha sonra şunları yazdı: “**Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık; her birimiz kendi yoluna döndü... Hepimiz murdar olanlara benzedik ve bütün doğru işlerimiz kirli adet bezi gibidir.**” (Yeşaya 53:6; 64:6) Yeşaya, törensel yıkanmaların ya da insan çabalarının miktarı ne olursa olsun, bu işlerin Rab’bin önünde saf olabilmesini sağlayamayacaklarını biliyordu.¹³⁴ Kutsal Yaratıcımızın önünde “*hepimiz murdar olanlara*” benzeriz.

Eyüp peygamber insanın bu murdar konumu hakkındaki anlayışını şu soruyla gösterir: “**Tanrı’nın önünde insan nasıl haklı çıkabilir?**” ... Sabun otu ile yıkansam, ellerimi kül suyu ile temizlesem, beni yine pisiğe batırırsın, giysilerim bile benden tiksindir.” (Eyüp 9:2, 30, 31)

Ve peygamber Yereya, Tanrı’nın şu sözlerini yazdı: “*Çamaşır sodası ile yıkansan, bol kül suyu kullansan bile, suçun önümde yine leke gibi duruyor’ diyor Egemen RAB.*” (Yereya 2:22)

Tanrı hakkında kesin bir görüşe sahip olmak, kendimiz hakkında kesin bir görüşe sahip olmamızı sağlar. Eğer Yaratıcımız hakkındaki düşüncelerimiz kesin değilse, o zaman kendimizle ilgili gururlu düşüncelere sahip olacağız demektir.

Üzerinde kirli ve mikrop lu, yırtık pırtık giysiler taşıyan biri, kendisini temiz ve kabul edilebilir olarak görebilir, ama bu şekilde düşünmesi, o kişiyi temiz ve kabul edilebilir yapmaz. Aynı şekilde, bir günahkâr, kendisinin doğru olduğunu düşünebilir, ama bu düşüncesi onu doğru yapmaz.

En iyi işlerimiz, Tanrı'nın görkemi ve doğruluğu ile kıyaslandıkları zaman, "*kirli adet bezi*" gibidirler.

HERKESİN ÖĞRENMESİ GEREKEN BİR DERS

Tanrı'nın İsrail ulusunu oluşturmasının amaçlarından biri, *tüm* uluslara bazı önemli dersler öğretmek içindi. RAB, İsrail'e karşı sürekli sadık kalmasına rağmen, İsraililer, O'nu sürekli ihmal ettiler. Tanrı, İsraililerin davranışlarından ders *almamızı* ister. *Bu olaylar onlar gibi kötü şeylere özlem duymamamız için bize ders olsun diye oldu.*" (1. Korintliler 10:6)

Tevrat'ın ikinci kitabı olan Mısır'dan Çıkış'ta Musa, İsraililerin günahı Tanrı'nın gördüğü gibi görme konusunda nasıl başarısız olduklarını yazar. Tanrı, onları güçlü kolu ile yaklaşık dört yüzyıl süren kölelikten kurtarmıştı. Ama yine de RAB ve O'nun karakteri hakkında hala anlamadıkları çok şey vardı. İsraililer, Tanrı'nın yargısından kaçmak için bir şekilde yeterince itaatkar olabileceklerini düşündüler.

İsrail halkı kendisine o kadar çok güveniyordu ki, bütün halk bir ağızdan Musa'ya şu sözleri söyleyebildiler:

"RAB'bin söylediği her şeyi yapacağız." (Mısır'dan Çıkış 19:8)

Kendilerini çaresiz günahkârlar olarak görmediler ve Tanrı'nın isteğinin kusursuz doğruluk olduğunu anlamadılar. Adem ve Havva'yı, Yaratıcılarından ayıran nedenin yalnızca tek bir günah olduğunu unutmuşlardı. Günahlarını görmeleri ve bundan utanç duymaları için Tanrı İsraililere on maddelik bir sınav uyguladı.

Kutsal Yazılar Rab'bin Sina Dağının üzerine nasıl güç ve görkemle indiğini tanımlarlar. *"Gök gürlledi ve şimşekler çaktı. Dağın üzerinde koyu bir bulut vardı. Derken, çok güçlü bir boru sesi duyuldu. Orduğahta herkes titremeye başladı."* (Mısır'dan Çıkış 19:16) Sonra, Tanrı'nın Sesi gürlledi ve on maddeyi bildirdi:

ON BUYRUK

“Benden başka Tanrının olmayacak.” RAB’den başka birine tapmak günahdır. Tanrı’yı her günün her anında tüm yüreğimiz, tüm aklımız ve tüm gücümüzle sevmemek, günahdır. (Mısır’dan Çıkış 20)¹³⁵

1. **“Canlıya benzer herhangi bir put yapmayacaksın...onların önünde eğilmeyecek, onlara tapmayacaksın.”** Bu buyruk, bir putun önünde eğilmemek ya da bir objeye saygı göstermekle sınırlı değildir. Tanrı’nın yerini alan herhangi bir şey, bu yasayı ihlal etmek anlamına gelir.
2. **“Tanrının RAB’bin adını boş yere ağzına almayacaksın.”** Eğer tek gerçek Tanrı’ya boyun eğdiğinizi iddia ediyor, ama O’nu tanımak ve Sözü’ne itaat etmek istemiyorsanız, o zaman O’nun kutsal Adı’nı boş yere ağzınıza alıyorsunuz demektir.
3. **“Şabat Günü’nü kutsal sayarak anımsa... o gün hiçbir iş yapmayacaksınız.”** Tanrı, İsraililerden Kendisini onurlandırmaları için haftanın yedinci günü hiçbir iş yapmamalarını talep etti.
4. **“Annene babana saygı göster.”** Kusursuz olmayan itaat günahdır. Bir çocuğun annesine ve babasına saygısızlık etmesi, ya da onlara karşı kötü bir tavır takınması bile bu buyruğu ihlal ettiği anlamına gelir.
5. **“Adam öldürmeyeceksin.”** Tanrı, aynı zamanda, **“Kardeşinden nefret edenin katil olduğunu”** söyler. (1. Yuhanna 3:15) Nefret etmek ile adam öldürmek aynı şeydir. Tanrı yüreğe bakar ve yürekte her zaman bencil olmayan sevgi ister.
6. **“Zina etmeyeceksin.”** Bu yasa, yalnızca bedenin ahlaksızca kullanımına işaret etmez, aynı zamanda zihin ve yürekte bulunan, saf olmayan arzuları da ifade eder. **“Bir kadına şehvet ile bakan her adam, yüreğinde o kadın ile zina etmiş olur.”** (Matta 5:28)
7. **“Çalmayacaksın.”** Hakkınız olandan fazlasını almak, vergi öderken ya da sınava girdiğinizde hile yapmak, ya da işvereniniz için sadakatle çalışmamak hırsızlığın çeşitli şekilleridir.
8. **“Komşuna karşı yalan yere tanıklık etmeyeceksin.”** Biri ya da bir şey hakkında tam doğru olmayan bir beyanda bulunmak günahdır.

9. “**Komşunun... hiçbir şeyine göz dikmeyeceksin**” Bir başkasına ait olan bir şeyi şiddetle arzu etmek günahdır. Sahip olduklarımız ile tatmin olmalıyız.

SUÇLU!

RAB bu on kuralı duyurduktan sonra Kutsal Yazılar İsraililerin nasıl korktuklarını şöyle anlatır: “*Halk gök gürlemelerini, boru sesini duyup şimşekleri ve dağın başındaki dumani görünce **korkudan titremeye** başladı ve **uzakta durdu**” (Mısır’dan Çıkış 20:18).*

Artık “*Rab’bin söylediği her şeyi*” yapabileceklerini söyleyerek övünmüyorlardı.

Sınavı geçememişlerdi.

Durum sizin için nasıl? Sınavda siz ne yaptınız?

Eğer on buyruğu eksiksiz olarak sürekli yerine getiremediyseniz, (yani günün 24 saatinde, haftanın 7 gününde doğduğunuz andan başlayarak tam şu ana kadar kusursuz itaat) o zaman siz de İsrailoğulları ve benim gibi sınavı geçememişsiniz demektir.

“*Kişi, yasanın her dediğini yerine getirirse de, **tek konuda** ondan sapsarsa, **bütün Yasa’ya karşı suçlu** olur.*” (Yakup 2:10)

Okuduğunuz bu kitabın ilk bölümünde, Kutsal Kitap’ın yalnızca dünyanın en çok satan kitabı olmadığına dikkatinizi çekmiştik; Kutsal Kitap aynı zamanda dünyanın en çok kaçınılan kitabıdır. Rağbet görmemesinin nedenlerinden biri, günahımızı ortaya çıkarması ve gururumuzu silip atmasıdır. Kutsal Kitap hakkımızda şunu söyler: “*Zenginim, zenginleştim, hiçbir şeye gereksinmem yok diyorsun,’ ama **zavallı, acınacak durumda, yoksul, kör ve çıplak olduğunu bilmiyorsun,**” ve: “**Yeryüzünde hep iyilik yapan, hiç günah işlemeyen doğru insan yoktur.**” (Vahiy 3:17; Vaiz 7:20)*

Tanrı’nın Yasası bize kendimizi iyi hissettirmez.

ON BUYRUK NEDEN VERİLDİ?

O zaman bu buyrukların amacı nedir? Eğer Tanrı’nın ölçüsüne hiç kimse ulaşamıyorsa, Tanrı bu buyrukları bildirme zahmetine neden katlandı?

Tanrı’nın bu buyrukları vermesinin belirgin nedenlerinden biri, insanoğluna toplum yaşamında düzen elde edebilmesi için net bir ahlak ölçütü sağlamaktır. Neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda hemfikir olmayan her uygarlık anarşi ya da baskı tarafından kontrol edilecektir. Tanrı, insanlığın, toplumda bir yasa kuralına ihtiyaç duyduğunu bilir. Ancak yine de Tanrı’nın On Buyruğu vermesinin bundan daha önemli başka bazı nedenleri vardı.

Rab, Yasasını verdi, öyle ki, *“her ağız kapansın, bütün dünya Tanrı’ya hesap versin. Bu nedenle Yasa’nın gereklerini yapmakla Tanrı katında hiç kimse aklanmayacaktır. Çünkü **Yasa sayesinde günahın bilincine varılır.**”* (Romalılar 3:19-20)

ON BUYRUĞUN ÜÇ İŞLEVİ

1. Tanrı’nın Yasası kendi doğruluğuna güvenen kişileri susturur. *“Her ağız kapansın ve bütün dünya Tanrı katındaki **suçluluğunu** kabul etsin.”* On Buyruk, bize şunu anlatır, “Siz çok iyi olduğunuzu düşünseniz bile Tanrı’nın mükemmel doğruluk ölçütünü hiçbir zaman yerine getiremeyeceksiniz. Siz yasayı ihlal etmekten suçlusunuz. Övünmekten vazgeçin!”¹³⁶

2. Tanrı’nın Yasası bizim günahımızı ortaya çıkarır. *“Çünkü Yasa sayesinde günahın **bilincine varılır.**”* Yasa bir röntgen cihazı gibidir. Radyografi kırılan bir kemiği meydana çıkarabilir, ama onu iyileştiremez. Aynı şekilde, *“Yasa’nın gereklerini yapmakla Tanrı katında hiç kimse aklanmayacaktır* (suçsuzluğu bildirilmeyecektir). Yüzü kirli olan biri için ayna ne işe yarıyorsa, On Buyruk da bir günahkâr için aynı işe yarar. Ayna yüzün kirini gösterebilir, ama onu temizleyemez. Tanrı’nın Yasası günahımızı ve murdarlığımızı açıklar, ama bunları bizden uzaklaştırılmaz.

Birkaç yıl önce, Senegal’deki bir Roman Katolik ortaokulunun matematik öğretmenine Tanrı’nın yasasının amacını açıkladım. Öğretmen bu açıklamam karşısında şok geçirdi. Ses tonunda hissedilen büyük bir hayal kırıklığıyla şu yorumu yaptı: “TAMAM, On Buyruk bize kutsal olan ve günahı yargılaması gereken Tanrı’nın katında çaresiz günahkârlar olduğumuzu ve iyi işlerimiz ya da ettiğimiz dualar ve tuttuğumuz oruçlar sayesinde kendimizi kurtaramayacağımızı öğretiyor. O zaman Tanrı katında kabul edilebilir hale nasıl GETİRİLEBİLİRİZ? Çare neDİR?”

3. Tanrı’nın Yasası, bize Tanrı’nın çözümünü işaret eder. Aynı bir hastanede çalışan röntgen teknisyeninin ayağı kırılmış hastaya kırılan kemiği tedavi edebilecek uzman bir doktorun adını vermesi gibi, Yasa ve Peygamberler bize, *“bizi Yasa’nın lanetinden kurtarabilecek”* olan (Galatyalılar 3:13) tek “Doktoru” bildirirler. Biraz sonra bu Doktor hakkında daha fazla bilgi alacağız.¹³⁷

İMDAT!

Eğer boğulmak üzere olsaydınız ve sizi boğulmaktan kurtarabilecek biri bulunduğunuz yerin yakınında olsaydı, size yardım etmesi için bağırılmayacak kadar gururlu davranır mıydınız?

Sizi günahın ölüm cezasından kurtaracak olan gücünüzün olmadığını fark etmeniz bir yenilgi değildir; zafere atılan adımların ilkidir. İnsanın yardıma ihtiyacı vardır – ve bu yardımı yalnızca Tanrı sağlayabilir.

Belki siz de şu özdeyişi duymuş olabilirsiniz: “Tanrı, kendilerine yardım eden kişilere yardım eder.” Bu atasözü yaşamın bazı alanlarına uygulanabilir olmasına rağmen, bizim günahlı ve ruhsal ölü olduğumuz gerçeği söz konusu olduğu zaman, bu atasözünün tam aksi doğrudur: Tanrı, kendilerine yardım *edemeyeceklerini bilen* kişilere yardım eder.

Tanrı, bir Kurtarıcı’ya ihtiyaçları olduğunu itiraf eden kişilere yardım eder.

Rağbet gören bir Afrika özdeyişi şöyle der: “*Bir kütük uzun süre suyun içinde kalarak sıvılaşmış olsa bile, hiçbir zaman bir timsaha dönüşmeyecektir.*”

Aynı şekilde insan da kirlenmiş doğasını değiştiremez ve kendisini doğru yapamaz.

KİRLİ

Dönüp tekrar Adem’i düşünelim. Tanrı ona bir tek kural vermişti:

İyilik ve kötülüğü bilme ağacından yeme!

Eğer Adem ve Havva Yaraticılarına itaat etmiş olsalardı, O’nunla harika bir ilişkide büyüyerek, sonsuza kadar yaşayabileceklerdi. Ama böyle olmadı.

Atalarımız bu kuralı yerine getirmediler ve Tanrı ile olan ilişkileri bozuldu. Artık günahkâr oldukları için Tanrı’dan saklanmaya çalıştılar. Utandılar ve çıplaklıklarını incir yapraklarıyla örtmeye uğraştılar. Ancak Tanrı onları bırakmadı ve peşlerinden gitti, onlara kısa bir an için Merhametini ve Adaletini gösterdi, sonra onları Huzurundan çıkardı. Tanrı bu konuda bir çözüm sağlamadığı takdirde, sonsuza kadar Tanrı’nın Huzurundan uzak kalacaklardı. Kutsal Yaraticıları ve Yargıçlarının önünde kirli ve suçlu bir konumda kaldılar.

Burada önemli bir soru sorulmalıdır: Tanrı’nın, onları mükemmel Aden Bahçesi’nden çıkarmadan önce Adem ve Havva’nın kaç tane günah işlemeleri gerekiyordu?

Tek bir günah işlemeleri yeterliydi.

Önceki “iyiliklerinin” ya da sonraki çabalarının hiçbiri işledikleri bu tek günahın sonuçlarını onların lehine olacak şekilde ortadan kaldıramazdı.

“İyi”, Tanrı’nın *normal* ölçütüdür. Adem günah işlediği zaman, Tanrı’nın değerlendirme ölçütüne göre artık “iyi” değildi. Birinin bir bardak saf suya bir damla

siyanür koyduğunda onu kirletmesi gibi Adem de işlediği bir tek günah sonucunda kirlenmişti. Eğer içinde zehirli su olan bir bardağınız varsa, bu bardağa saf su ekleme gayretiniz bardaktaki zehiri yok eder mi? Hayır. Aynı şekilde ne kadar çok iyilik yaparsak yapalım, günah sorunumuzun çözülmesini sağlayamayız. Ve hatta eğer iyi işler günahı uzaklaştırabilseylerdi, yine de günahlı doğamıza ekleyecek “saf suya”, yani gerçekten doğru işlere sahip olmadığımız gerçeği değişmezdi.

Tanrı'nın değerlendirme ölçütüne göre en iyi çabalarımız bile *kirli bir adet bezine* benzetilecek kadar kirlidirler.

Havva'nınki gibi Adem'in canı da günah tarafından lekelenmişti. Ve aynı şekilde bizim canlarımız da kirlidir. Hepimiz aynı kirli kaynaktan geliriz. Davud peygamber Tanrı'nın hükmünü bize şu sözlerle aktarır:

“RAB göklerden bakar oldu insanlara... **Hepsi saptı, tümü yozlaştı. İyilik eden yok, bir kişi bile.**” (Mezmur 14:2-3)

ÇİFTE SIKINTIMIZ

Yüz yıl önce İngiltere'deki bir hapisanede ölüme mahkum olarak yatmakta olan bir adam hakkında şu öykü anlatılır. Bir gün bu mahkumun bulunduğu hücrenin kapısı sallanarak açılır ve gardiyan hücreden içeri girer:

“Geçmiş olsun! Kraliçe seni bağışladı” der.

Adam, hiçbir duygu belirtisi göstermeyince gardiyan şaşırır:

“Hey, sana söylüyorum, geçmiş olsun!” diye bağırır ve adama elinde tuttuğu bir belgeyi gösterir, “İşte afnamen. Kraliçe seni affetti!”

Bunun üzerine adam üstündeki gömleği çıkartır ve vücudundaki korkunç görünümlü bir tümörü gardiyana göstererek, “Birkaç gün ya da birkaç hafta içinde beni öldürecek olan bir kanser hastalığına yakalandım. Eğer Kraliçe beni bu hastalıktan da kurtaramazsa, bağışlanmış olmasının bana hiçbir yararı olmaz” der.

Adam, suçlarının *bağışlanmasından* daha fazlasına ihtiyaç duyduğunu biliyordu; ihtiyacı, *yeni yaşamdı*.

Adem soyunun her üyesi, ölüm cezasına mahkum edilmiş olan bu adama benzer.

Hem günah işlemeyi seçerek hem de doğuştan günahkâr olan bizler iki zorluk ile karşı karşıyayız: Hem Tanrı'ya karşı işlemiş olduğumuz suçların bağışlanmasına *hem de* O'nun kutsal huzurunda yaşayabilmemiz için bize ehliyet verecek olan, Tanrı tarafından sağlanacak doğru ve sonsuz yaşama ihtiyacımız vardır.

Çifte sıkıntımız şudur:

GÜNAH: Bizler *suçlu günahkârlarız. Bizi* günahdan *temizleyebilecek* ve günahın sonsuza kadar süren cezasından kurtarabilecek tek Kişi yalnızca Tanrı'dır.

*Tanrı'nın **bağışlamasına*** ihtiyacımız vardır..

UTANÇ: Bizler, *ruhsal olarak çıplağız. Yalnızca Tanrı, bize Doğruluğunu* giydirebilir ve Sonsuz Yaşamını verebilir.

*Tanrı'nın **mükemmelliğine*** ihtiyacımız vardır.

Günahımız ve utancımız, bizim üretemeyeceğimiz bir çifte şifa gerektirmektedirler.

İyi haber ise, Tanrı'nın bu çifte şifayı bizler için sağlamış olduğudur.